

Men lad mig gå videre med det, som forespørgslen handler om, og takke statsministeren for den glimrende tale, han holdt, hvor han talte om Amsterdamtraktaten og han talte om miljø- og beskæftigelses- og forbrugerpolitik, som intet har med udvidelsen at gøre, men som alligevel kom frem, og det var jo utroligt, i betragtning af at forespørgslen handler om udvidelsesprojektet. Selv statsministeren kom ind på – som sædvanlig, er jeg lige ved at sige »dette, det store fredens projekt for et udelst Europa«.

Nu vil jeg sige, at det er jo dejlig nemt at tage store ord i sin mund, og det er pragtfuldt at stille sig op på en bro med alle de store elefanter og sige: Ih, hvor vi gungrer. Men der er ikke meget i det, når man ser på, hvad det er, bl.a. regeringspartierne, De Konservative og Venstre er med til at fremsætte et forslag til vedtagelse om, for det går direkte til den tidligere dagsorden nr. D 101 under forespørgsel nr. F 50, som sagde, hvad det var, statsministeren skulle tage ned til Amsterdam og få igennem. Man må så konstatere, at det gjorde han sådan set ikke. Han kom tilbage med, som han nu igen forklarede, miljø- og beskæftigelses- og forbrugerpolitik, men ikke særlig meget om udvidelse.

Derfor står vi en gang til med en forespørgsel, hvor vi skal have en vedtagelse, og så vil man gentage, at det måske var en idé, at vi fik udvidelsen sat på dagsordenen. Svaret er så fra statsministeren: Jamen vi har fået Amsterdamtraktaten, og dér står skam en hel halv side om udvidelse. Og så kan vi bagefter konstatere, at der er en masse ting, der mangler. Men det synes statsministeren stadig væk er et fantastisk fredens projekt for et udelst Europa. Jeg ved ikke, om statsministeren er opmærksom på, at Europa er altså også mere end EU. Europa er også mere end EU og de ansøgerlande, der er på nuværende tidspunkt. Europa er et større område. Det er rent faktisk et kontinent.

Så den holder ikke helt stik. Samarbejdet om fred og velstand, ja, hvis man tager den økonomiske fred, så er det fuldstændig rigtigt, men jeg håber stadig væk – man har jo lov til at blive ved med at være lidt naiv og tro og håbe – at både statsministeren og udenrigsministeren vil sikre, at udenrigs- og sikkerhedspolitik ikke bliver puttet over i EU, og at udenrigs- og sikkerhedspolitik bliver ved med at være et nationalt og et NATO-område, for det er altså dér – hvis vi skal bruge krudt og kugler; hvis det skal blive nødvendigt på et tidspunkt i en given situation – det vil være fornuftigt at finde det.

Jeg vil godt sige tak til udenrigsministeren, for det var en utrolig positiv gennemgang af, hvad der rent faktisk er sket, og vel nok den mest saglige besvarelse af en forespørgsel, jeg har hørt længe. Men én ting er udvidelsen og én ting er, hvad man fandt frem til i Amsterdam. Noget andet er, hvad man skulle have fundet frem til ved regeringskonferencen, og det var jo langt mere. Det var nemlig at få EU gjort parat til at kunne lave den udvidelse. Det kan man jo ikke. Det erkender alle. Der er meget, der skal gøres i EU, før man kan gå i gang med udvidelsen. Man har ikke fået klaret de økonomiske tilstande, man har ikke fået klaret problemerne med strukturfondene, man har ikke fået klaret problemerne med landbrugsfondene. Det gjorde man meget snildt. Man sagde bare: Det må vente til lidt senere, når vi er enige om alt det andet.

Jeg ved ikke rigtig, hvad det er, man er blevet så frygtelig meget enige om. Man er ikke blevet enige om de institutionelle ændringer. Man er ikke blevet enige om stemmевægten. Man er ikke blevet enige om kommissærproblematikken. Man er ikke blevet enige om, hvor mange der skal være med i Europa-Parlamentet, når vi får udvidet. Så enigheden kan rent faktisk ligge på et meget lille sted.

Og hvad er det så, man går ud og siger til de her lande, som jeg er hundrede procent enig i at vi bør give en chance?

Siger man: Vener, hør nu her, I skal klare de her krav, og vi skal samtidig i EU klare vores del af kravene? Næh, det gør man ikke. Man siger, at vi vil gerne sikre, at alle kommer i gang med det samme, og så må de i øvrigt lidt seje deres egen sø. Dér er jeg meget enig med regeringen. Selvfølgelig skal vi prøve at få dem alle sammen med med det samme, og så skal de kunne klare kravene så hurtigt, som det er muligt, og kunne blive optaget i den takt, de bliver parat.

Men EU skal, jeg er lige ved at sige pokkerme, også gøre sin del af arbejdet. Vi skal få åbnet, så der bliver en reel frihandel med alle de lande, ikke noget med alle de kvoter, som vi har set hen ad vejen. Jeg ved godt, at vi har været enige om, at kvoterne skal hæves, og vi har været enige om i Danmark, i dansk politik, at der skal være så meget frihandel som muligt. Men det er ikke kommet igennem, og det er selvfølgelig en ganske forfærdelig ting, for der-ved giver man ikke de lande en mulighed, man